

János bácsi tíz aranya

Hol volt, hol nem volt, Magyarország egyik szegletében egy kicsiny falu, a falu patakjának partján lakott János bácsi. Ismerték az egész környékben, mert csak neki volt tíz gyereke, ráadásul mind lány. Lányok ugyan, de olyan, de olyan szépek, mint amikor reggel a nap felkél. A legkisebb, akit elneveztek vakarcsnak, nem volt ugyan olyan szép, mint a többi, viszont sokkal okosabb.

Nagyon szegényesen élt a család, még azt is meg kellett gondolni, hány szem borsóból főzzék a levest. János bácsinak hol volt munkája hol nem. Nem is tudta volna eltartani a tíz gyereket, ha nincs egy tenyérnyi kertjük, ami éppen arra volt elég, hogy egy kis zöldségféle és télire a krumpli megteremjen benne. A mindennapi húst pedig a patakból halászta ki. A ruházkodás is óriási gondot okozott, mindig csak a két legnagyobb lány kapott új ruhát, ami rámaradt a kisebbekre.

Amikor nagylánnyá cseperedett a legidősebb, János bácsi maga elé szólította — Na, jányom, felnőtél végre egészségben, itt az ideje, hogy megélj a két kezéd után.

— Oszd hová menjek dolgozni, nem értek semmihez — ijedezett a lány.

— A házimunkához értesz, elszegődsz szolgáló lánynak — biztatta az apja, és reménykedve nézett végig az egészségtől duzzadó, gyönyörű lányán. — Fél év elteltével látogass haza, hogy tudjam, hogy megy a sorod.

A lány megígért mindent, aztán fogta a szegényes bugyrát, és neki vágott a világnak. Eltelt két félév is, de a legidősebb lány nem jelentkezett. Búsultak is a szülők nagyon, János bácsi mégis útnak indította a következő lányt is, akinek az északi csillag ragyogott a szemében.

— Neked is csak azt tudom mondani, mint a nővérednek: járj szerencsével, és félév múlva jelentkezz, hogy, hogy megy a sorod.

Ez a lány sem jelentkezett, aztán a többi sem. Mire a legkisebbre, Vakarcsra került a sor, már megedződött János bácsi szíve. — Tudom, téged is hiába várlak haza, még sem akarok a boldogulásod útjába állni — mondta könnyező szemmel.

— Csakhogy én nem megyek sehová — húzta ki magát vakarcs magabiztosan.

János bácsi szíve nagyot dobbant, mégsem mutatta. — Aztán, mért nem?

— Mert én gazdag akarok lenni, és itthon akarok meggazdagodni, hogy idős korokra apámék is jól éljenek.

— Miből akarsz meggazdagodni, te kis oktondi?

— Ott a patak, Édesapám, hatalmas és tiszta, mint a szűrt víz. Oda csalogatom a nagyközség embereit, hogy a hársfák árnyékában pihenjék ki a fáradalmaikat, közben főtt kukoricát, meg gyümölcsöt árulok nekik.

— Miből gondolod, hogy sikerül.

— Megérzi azt az ember, apámuram. Aprólékosan kigondoltam mindent.

Igaz, nem nagyon bízott János bácsi Vakarcs tervében, örömmel bólogatott, és elhatározta, az eddigénél nagyobb gondot fordít, a kertjük végébe ültetett két barackfára. Ahogy Vakarcs tervezte üzlet beindult, már a piacról vásárolta a gyümölcsöt, és házhoz is szállította. Három év elteltével átépítették a szegényes házukat és a tornácot telerakták cserepes muskátlival, hogy minden arra járónak megakadjon rajta a szeme.

Nagy híre ment János bácsiék szerencséjének, Sőt, eljutott a kilenc lány fülébe is. Sorba be is állítottak családostul, hogy személyesen győződjenek meg, igaz-e a hír?

Erre várt Vakarcs. Arra, hogy a szüleit boldognak lássa, és ne mindig a gyerekeik utáni epekedésüket keljen látnia. Amikor észrevette, hogy egyik testvére sem akarózik hazamenni, eléjük állt. Meleg szívvel, de kemény hangon szólt: — Látom rajtatok, itt szeretnétek maradni.

Néma bólogatás volt a válasz.

— Ez megoldható, de nem ebben a házban. Vettem nagyon olcsón egy hektár földet. Olcsón jutottam hozzá, mert nem termő föld, és eddig kihasználatlanul hevert. Dimbes-dombos és az is sziklás, itt-ott van közöttük legelő. Jó szívvel nektek adom, és osszátok fel magatok között. Nem kell más hozzá, hogy jól megéljetez belőle, mint ötlet és szorgalom. Az ötletet megkapjátok tőlem, a szorgalom a ti dolgotok.

A lányok csalódtak egy kicsit, de elfogadták az ajánlatot. Végre újból együtt volt a család, mindenki jól járt, és mindenki boldog volt, különösen a szülők.